

Dimarts 26 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 9,51-56): Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut, que també ell afirmà la seva determinació d'anar a Jerusalem, i envià missatgers davant d'ell. I anant en camí, entraren en un poble de samaritans, per a preparar-li allotjament. I no el reberen, perquè el seu aspecte era de qui anava a Jerusalem. I havent-ho vist els deixebles, Jaume i Joan digueren: «Senyor, ¿vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?». I girant-se, els renyà. I marxaren a un altre poble.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Afirmà la seva determinació d'anar a Jerusalem»

Rev. D. Félix LÓPEZ SHM
(Alcalá de Henares, Espanya)

Avui, l'Evangelí ens ofereix dos punts principals per a la reflexió personal. En primer lloc, ens diu que «Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut, que també ell afirmà la seva determinació d'anar a Jerusalem» (Lc 9,51). El verb que usa sant Lluç significa “completar”, “consumar”; Jesús duu a plenitud el temps marcat pel Pare per tal de completar la seva missió salvífica mitjançant la crucifixió, mort i resurrecció. Després serà glorificat, “endut al cel”. Davant d'aquesta perspectiva, Jesucrist «resolgué de fer camí cap a Jerusalem», és a dir, la ferma decisió d'estimar el Pare tot realitzant la seva voluntat redemptora. Jesús mor en la creu dient: «Està acomplert!» (Jn 19,30). El Senyor ha viscut per a complir la voluntat del Pare, i ha mantingut aquest capteniment de fidelitat fins a la mort.

Així hem de viure també nosaltres malgrat que experimentem en el camí envers Déu l'oposició o el rebuig, el menyspreu o la marginació pel fet de ser fidels al Senyor. Diu el Papa Francesc: «El veritable progrés de la vida espiritual no consisteix a multiplicar els èxtasis, sinó en ser capaços de perseverar en els temps difícils: camina, camina, camina; si et trobes cansat, atura't un xic i després torna a

caminar, amb perseverança».

En segon lloc, davant del rebuig dels samaritans, Jaume i Joan volen fer davallar foc del cel (cf. Lc 9,54). El Senyor els renya pel seu zel indiscret. Hem de recordar la paciència que Déu té amb nosaltres, i ser pacients amb els nostres germans en llur camí cap a Déu, malgrat que no responguin immediatament a la seva gràcia. Déu vol que tots els homes se salvin i ha lliurat el seu Fill únic a la creu per a tots. Déu esgota totes les possibilitats d'apropar-se a cada home, i espera amb paciència divina el moment en el qual cada cor s'obri a la seva Misericòrdia.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «En el nostre temps, l'Esposa del Crist prefereix fer servir la medicina de la misericòrdia i no empunyar les armes de la severitat» (Sant Joan XXIII)
- «Com desitjo que els anys per venir estiguin impregnats de misericòrdia per a poder anar a la trobada de cada persona portant la bondat i la tendresa de Déu!» (Francesc)
- «(...) Tota l'Església és apostòlica en tant que és “enviada” a tot el món; tots els membres de l'Església, bé que de diverses maneres, tenen part en aquesta missió (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 863)

Altres comentaris

«Jesús girant-se, els renyà»

Mn. Jordi POU i Sabater
(Sant Jordi Desvalls, Girona, Espanya)

Avui, a l'Evangelí contemplem com «Jaume i Joan digueren: ‘Senyor, ¿vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?’. I girant-se, els renyà» (Lc 9,54-55).

Són defectes dels Apòstols, que el Senyor corregeix.

Conta la història d'un traginer d'aigua de l'Índia que, a l'extrem d'un pal que penjava a l'espatlla, portava dos atuells: l'un era perfecte i l'altra esquerdat i perdia la meitat de l'aigua. Aquest —trist— es mirava l'altre tant perfecte, i avergonyit un dia va dir a l'amo que se sentia miserable perquè a causa de les seves esquerdes li donava només la meitat de l'aigua que podia guanyar amb la seva venda. El traginer li contestà: —Quan tornem a casa mira les flors que creixen a llarg del camí. I va fixar-s'hi: eren flors bellíssimes, però veient que tornava a perdre la meitat de l'aigua, va repetir: —No serveixo, ho faig tot malament. El carregador li digué: —T'has adonat que les flors només creixen en el teu costat del camí? Ja sabia jo de les teves esquerdes i vaig voler treure el costat positiu d'elles, semblant llavors de flors per on passes i regant-les puc recollir aquestes flors per l'altar de la Mare de Déu. Si no fossis com ets, no hauria estat possible crear aquesta bellesa.

Tots d'alguna manera som atuells esquerdats, però Déu coneix bé els seus fills i ens dona la possibilitat d'aprofitar les esquerdes-defectes per alguna cosa bona. I així l'apòstol Joan —que avui vol destruir—, amb la correcció del Senyor es converteix en l'apòstol de l'amor en les seves cartes. No va desanimar-se amb les correccions, sinó que aprofità el costat positiu del seu caràcter fogós —l'apassionament— per a posar-lo al servei de l'amor. Que nosaltres també sapiguem aprofitar les correccions, les contrarietats —sofriment, fracàs, limitacions— per a “començar i recomençar”, com definia la santedat sant Josepmaria: dòcils a l'Esperit Sant en convertir-nos a Déu i ser instruments seus.